

A mi gazdaságunk

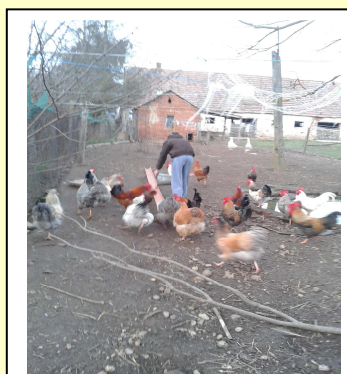
Egy családi gazdaság bemutatása

A mi családi gazdálkodásunk indulása az én születésem idejére tehető. Azokban az években, amikor már emlékszem dolgokra, volt három lovunk: egy welsh póni, Kincső, csikója Szilaj, majd megérkezett Amstel. A csikót hamarosan el kellett adnunk, hogy ne legyen édesanyja közelében. Ebben az időben még a házunk mellett volt az istálló, illetve a legelő, ahol nappal voltak szabad tartásban.

Apukám és három bátyám közül a legfiatalabb hétvégenként gyakran lovagolt. Máté, aki most már 19 éves, és korosztályában nagyon jó versenyeredményekkel büszkélkedhet, így szerette meg a lovaglást. Lényegében ennek hatására kezdődött el családukbán az egész gazdálkodás, illetve a jószágok gyarapítása. Ma már 5 lóról (2 ezek közül Máté versenylova) és egy kiscsikóról gondoskodunk, de már a szomszédos, régi TSZ területén, közel másfél hektáros területen. Ez a terület kezdetben a lovak számára nagynak bizonyult, a hatalmas füves területet nem tudták lelegelni, így gazdaságunkba 4-5 bárány érkezett. A bárányok száma évek múltán közel 30-40 darabra növekedett, melyek közül a kicsiket el szoktuk adni, a nagyobbak közül pedig egyet-egyét levágunk, melyből édesanyám finom ebédet készít a családnak.

Levente, Kincső hátán

Tvúketetés sulí után

Időközben nem csak az állomány növekedett, hanem vele együtt korban én is, és támadt egy ötletem, hogy tyúkokat és ludakat fogok tartani. Megosztottam ezt a gondolatot apukámmal, aki támogatta a tervemet, és elvitt egy baromfi telepre. A megtakarított 500,- Ft-omat is magamhoz vettem, amit apukám kiegészített, így tudtunk venni 10 db tojó tyúkot. Ma már tyúkjaim létszáma 70 darab körül van, és már csak nagyon ritkán kell tojást vennünk.

Volt egy másik elképzelésem is, amivel szintén édesapámhoz kellett segítségért fordulnom. Nagyon szerettem volna disznókat nevelgetni. Apukám sógora tudta, mennyire szeretnék malacokat is tartani, így ajándékozott nekem egyet. Hogy ne legyen egyedül (mert ők sem szeretnek egyedül lenni), vettünk hozzá még egyet. Malackáim érkezésének napján annyira izgatott voltam, és úgy vártam őket, hogy aznap nem mentem iskolába. Szépen fejlődtek, az egyiket kiválasztottam anyadisznónak, ő volt Lecsó. Sajnos az ellése előtt 3 héttel történt vele valami, és hirtelen le kellett vágni. Nem ez volt az első eset, mert a másik malac, amit kaptam, már korábban elpusztult. Nagyon megviselt ez a dolog, de hamar túltettem magam rajta, és talán vigasztalt az is, hogy a húsból finom sonkát és szalonnát készítettünk a többi egyéb finomság mellett. Most ismét van már 3 disznóm, az egyik március végén fog elleni, remélem most már szerencsém lesz vele. Egyébként ők is még kicsin, malacként kerültek hozzám, és vásárlásukba én is befektettem a megtakarított kis pénzem. Ami pénzt szoktam kapni az eladott tojásokért, vagy van egy kis zsebpénzem ezen kívül, azt mindig félre rakom, ezzel szoktam hozzá járulni az állataim ennivalójához, mert nagyon sokba kerül. Az állataim gondozása sok elfoglaltságot jelent nekem. Minden reggel negyed 7-kor kelek, iskolába indulás előtt én etetem őket, illetve amikor haza érek, délutánonként is nagyon sok időt töltök náluk. Ellenőrzöm, hogy minden rendben van-e, összegyűjtöm a tojásokat, bezárom a tyúkokat, libákat sötétedés előtt a helyükre. Emellett a tanulást sem hanyagolom el, mert terveimben szerepel, hogy mezőgazdász leszek, és otthon sok disznót fogok nevelni.

Malackáim társaságában

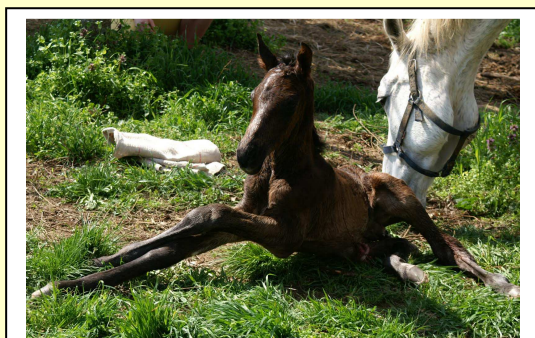
A testvéreim is szeretik a földdel való munkálkodást, így próbálunk ezen a területen is egyre gyarapodni. 1 éve vettünk egy MTZ 80-ast, amivel legidősebb bátyám a földeket műveli, illetve szépen lassan már a többi, földműveléshez szükséges eszközt is beszereztük. Nyáron rengeteget báláztunk, szénatárolóba hordtuk be a szénát, szalmát, az egész család kivette a munkából a részét. Idén már kaszálni is tudunk, mert egy lóért kaszát cseréltünk. Nálunk, a gazdaság mellett hétvégén sincs sok pihenés, mert ekkor engedünk az itatókba az állatoknak vizet, gurgatunk nekik széna bálát, megjavítjuk azt, ami éppen hétköznapi elromlott, vagy valami újat gondolunk, és a megvalósításába kezdünk. Így van ez a mostani

időszakban is, mivel a születendő malackáknak készítjük elő a helyet, külön választjuk a kakasokat, ami felesleges, elkülönítjük, hogy jobban iperedjenek, és majd le tudjuk őket vágni. A vágást mindig én intézem, mert anyukám ezt nem csinálja meg, de a pucolásban már egyre ügyesebb, így vágás után viszem haza kopasztani, mert ezt a részét én nem szeretem annyira. Azt követően viszont már én is segítek a munkákban.

Tél vége felé anyukám szokott magokat ültetni, amiből egyszer csak palánta lesz. A munkahelyén van melegház, és megengedik, hogy abban nevelgesse a palántákat. Ez nagy segítség nekünk. A házunktól nem messze, a szomszédban van a kiskertünk, amit ősszel a bátyáim egyike, amelyikük éppen ráér, felszántja, tavasszal, amikor alkalmas az időjárás, akkor pedig megrotálják, majd az anyukám elülteti a magokat, palántákat. Ezek öntözését egy 1000 literes tartályból szoktuk megoldani, ami ha kifogy, a kútból feltöltünk egy másikat és abból átszivattyúzzuk a kertben lévő üres tartályba a vizet.

Sok mindent szokott ültetni, valami nagyon jól sikerül, valami kevésbé. Például a rebarbara, amit az én kedvemért ültet, még soha nem maradt meg, de nem adjuk fel, ismét próbálkozunk. A múlt nyáron még padlizsánunk és sárgadinnyénk is volt, a mángoldról pedig még most is szedett az anyukám. Az őszi termények betakarítását pedig az egyik lovunk végezte el. A kiskert villanypásztorral van védve, de ezt nyár végén elszabta az egyik lovunk, és attól fogva mindig bejárt. Akkor már „csak” sárgarépa, fehérrépa, cékla és a paradicsom vége volt még a földben. A ló gyönyörűen kikaparta, és ott csemegézett. Az anyukám nagyon mérges volt. Tavaszi feladat lesz ennek következtében a kiskert biztonságossá tétele, de ez még egy kicsit odébb van.

Nálunk igazi családi gazdálkodás folyik, amiből valamilyen formában a család minden

Legenda születése

tagja kiveszi a részét. Apukám minden reggel ellátja a lovakat, birkákat. Ez az ő feladata, mert a lovas testvéremnek nagyon korán kellene kelnie ahhoz, hogy iskolakezdés előtt minden munkát el tudjon végezni. Néha viszont mégis van rá példa, hogy rá marad ez a feladat, amikor apukámnak a munkahelye miatt Budapestre kell utaznia. Délután és este viszont mindig mi, gyerekek látjuk el az állatokat. Máté lelovagolja a lovait, rendbe

rakja őket, este 8 órakor van itatás, és szénázás a lovaknál. Mindig ezzel zárul le egy nap.

Így telnek nálunk a napok, hetek, hónapok. Mi nagyon szeretünk így élni, igaz nagy utazásokat nem tudunk tenni, de ez nem baj. Sokat vagyunk a jó levegőn, rengeteget mozgunk, ebből adódik, hogy nem vagyunk betegek. Sok további tervünk van még, amiket szeretnénk megvalósítani, és akkor még egy bővebb fogalmazást is tudok majd írni erről a témáról.

Készítette: Szabó Levente
6. osztályos tanuló (13 éves)